

Vánoční-betlémské světlo je každoročním viditelným znakem toho, co je Ježíšem zažehnuté v nás, v našem srdci: věčné světlo, které svítí natolik, nakolik milujeme Ježíše. Je vyjádřením našeho vztahu k Ježíši, naší osobní lásky k němu: a tak má toto věčné světlo našeho srdce své zabarvení a vůni, které jsou neopakovatelné. Proto svatí (v nebi i na zemi) si vzájemně obdivují svá srdce, ve kterých září láska k Ježíši vždy jinak „zabarvená“, vždy jedinečně „vonící“. Srdce blízké Ježíši je plné lásky, plné jeho přítomnosti, a tedy plné věčnosti. Aktivní láska mého srdce k Ježíšovu, která svítí jako betlémské, věčné světlo, je jakoby vzájemnou „smlouvou“ – tichou dohodou našich srdcí (mého a Ježíšova): On má domov v našem a my v jeho Srdci. My se ztrácíme v něm a On v nás. Jako vánek přichází On k srdci člověka a jako vánek jsou v blízkosti našeho srdce také svatí, kteří nahlíží zabarvení a vůni lásky našeho srdce k Srdci Ježíšovu.

Je potom naprosto přirozené, že Pán může skrze naše srdce (ve kterém má svůj domov) žehnat druhým a celému světu. Vždyť v blízkosti našeho srdce prodlévá eucharistický anděl a ten stráží a usměrňuje eucharistické žehnání Ježíšova Srdce skrze naše srdce. Jelikož eucharistie vyživuje, přítomnost Pána sytí jak naše srdce, tak srdce těch, kterým žehnáme. Těm, kterým žehnáme, dopřáváme, aby jejich srdce živil Ježíš sám sebou. Při každém jednotlivém požehnání, těm, kterým je žehnáno, dává Ježíš sám sebe – vstupuje jako pokrm (eucharistie) do jejich srdcí.

Takže kolikrát je lidem žehnáno, tolikrát přijímají Ježíše (eucharistii). Žehnáme-li těm, kteří z nějakého důvodu Ježíše-pokrm přijmout nemohou, pracuje v nich eucharistická milost tak, že jejich srdce otvírá k přijetí Krále, pro kterého jediného se vyplatí žít – začínají takovou pravdu zakoušet, a proto se otvírají jako poupata, aby je jednou eucharistie (pocházející z našeho žehnání) sytila přímo. Mezitím se Pán o takováto (uzavřená) srdce, kterým my žehnáme, mimořádně stará! A nejen to, ale ještě mnohem více, dokonce nad naše pomyšlení více – podle Ježíšovy velkorysé míry. Všem, kterým žehnáme (skrze eucharistického anděla), Ježíš jejich hříchy odpouští v tom smyslu, že se na ně v tu chvíli dívá s velikým milosrdenstvím. Dostávají novou šanci, novou posilu. Ať jsou na Ježíše připraveni – a přijímají ho skrze požehnání; anebo ještě připraveni nejsou – a požehnání jim teprve otevírá srdce: všichni, kterým je žehnáno (ať hodni, nebo nehodni), mají eucharistickou ochranu! A jsou v bezvýchodnosti zaplavováni radostí, ve tmě útěchou, odpočinkem v tom, co prožívají: prostě nacházejí „světlo“, které jim svítí z našich srdcí, tj. nacházejí betlémské, věčné světlo Lásky.

Jak důležitý je tedy tento skrytý a vnitřní rozměr našeho života: děj se co děj, sebevíc bolestného, ale naše srdce musíme vyučit „žehnání“ za jakýchkoli okolností. Je to nejúčinnější síla a moc Ježíšovy lásky. Čím diskrétněji (aniž by o tom druzí museli vědět) konáme žehnání, tím větší sláva se rozlévá. Svatá Magdalena Pazzi říká, že největší slávu v nebi mají ti světcí, kteří za života jednali „vnitřně“ (tedy od srdce

svého přímo k Srdci Ježíšovu, aniž by je kdo za to mohl obdivovat anebo vědět o jejich velikosti). A jako příklad uvádí svatého Aloise Gonzagu, velikého jezuitského světce. Magdalena Pazzi s nadsázkou říká, že snad ani nemohlo být tolik slávy v nebi, kolik jí udělil tomuto světcí! Proč? Neboť dílo jeho života spočívá v srdci – je to skrytý mučedník, který vidí, že on (ani stvoření) nemiluje tak, jak dychtí a touží Boha milovat. A protože miloval stvoření, všem stále zevnitř žehnal, a tak se učinil mučedníkem podle míry Ježíše. Tolik svatá Magdalena Pazzi k hodnotě skrytosti.

Na vrcholu Vánoc nezapomeňme ani letos na to, co činíme každý rok. Na Svátek Svaté rodiny (29. prosince) obnovme zasvěcení našich rodin Ježíšovu Velekněžskému Srdci. A pokud nosíme v srdci ty, kterým přejeme takovou milost anebo se pro ně trápíme (pro jednotlivce třeba opuštěné, bezradné nebo celé rodiny, které se zmítají v chladu a poušti světa), učinme to zasvěcení i za ně: skrze eucharistického anděla, který usměrňuje naše žehnání druhým. Připomínáme text modlitby zasvěcení rodin na Svátek Svaté rodiny a společně se k vám připojujeme (toto zasvěcení můžeme v srdci odevzdat i za ty, kteří takové požehnání potřebují a Pán nám je staví do cesty):

„Předrahé Velekněžské Srdce! S úctou dnes klademe před tebe své životy a zaslibujeme se ti pro tuto chvíli, v minulosti i v budoucnosti a pro celou věčnost! Jsme šťastni, že jsme dnes mohli svá jména navždy zapsat a vyrýt do stěn tvého Srdce, které neustále tepe láskou také v naší rodině, v našem příbytku! Miluji tě a dávám se ti zcela! Děkuji ti a plně ti důvěřuji! Panno Maria, tvé Neposkvrněné Srdce kéž je svědkem tohoto mého zaslíbení a samo mě daruje na oltář lásky Srdce Božího.“

S. Luisa Karczubová

Blahoslavenství jsou radostí Pánova Srdce! Pán Ježíš často vycházel na horu, aby se modlil, aby při modlitbě své Srdce úplně sjednotil se Srdcem svého Otce. Jednou opět vyšel na horu – to byla hora Blahoslavenství – aby promluvil jako Boží Srdce s Tělem a Krví v úplném souladu s Nebeským Otcem v moci a síle Ducha Svatého. Tehdy odhalil všem lidem blahoslavenství. Žitá blahoslavenství (žitě slovo Pánovo) proměňují život každého Služebníka v Kristovo Tělo a Krev! Ježíš tak touží, abychom se každý den vědomě oblékali do jeho Srdce, a tak nám bude stále bližší blahoslavenství **milosrdných**. Kéž by také z našich srdcí vytékaly proudy živé vody – mějme touhu mít v srdci řeku plnou nekonečné lásky, která poteče z našich srdcí. Když vždy hlouběji kontemplujeme život Krista a jeho Matky Panny Marie, pronikáme do stále hlubší tichosti a pokoje, ve kterém oni žili svůj pozemský život v Nazaretě. Chceme-li hlouběji žít blahoslavenství **tichých a pokojných**, dívejme se do hlubiny spojených Srdcí Ježíše a Panny Marie. Pokud se pokusíme žít hlubiny Boží lásky, hlubiny lásky Trojjediného Srdce, pochopíme tajemství **chudoby** a ta nás povede do skutečné, pravé mystiky srdce. Nebojme se být pro Pána vším, nebojme se ho přijímat tak, že i On je pro nás vším. Blízkost Božího života nás vede k neustálé radosti a naději! Je to právě naděje, která vlévá do našeho srdce stálou

radost – **plačící** budou potěšeni. V jedinečném spojení s Ježíšem se můžeme stát věčným, nehasnoucím sluncem – vždyť On žije v nás! Ti, kteří touží po **spravedlnosti**, touží po pravdě, pravdivém pohledu, po Kristu, který sám je Pravda. Když žijeme Pravdu – Krista samého, pravdivost před Pánem i před bližními, jsme plní spravedlnosti, která je zároveň mírnou láskou. Úplnou čistotu nese plně ve svém životě Panna Maria: ona je neposkvrněnou čistotou – ona ve své nevinnosti vítězí nad každým pokušením. Prosme ji, aby nám zachovala **čistotu srdce**. Do blahoslavenství **pronásledovaných pro spravedlnost** pronikneme hlouběji, když se upřímně rozhodneme žít svatým životem. Jen životní zkušenost nás potom naučí, jak věrně žít všechna blahoslavenství, která nám svěřuje Pán, abychom mohli být stále více jeho Tělem, ve kterém koluje jeho svatá Krev!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: V našem každodenním životě existuje boj mezi dobrem a zlem – boj mezi milostí a hříchem, proto musíme zkoumat, zda naše rozhodnutí pocházejí „od Pána“, nebo jsou diktována „děblem“. Nejde totiž o abstraktní dobro a abstraktní zlo, nýbrž o dobro, k němuž nás inspiruje Duch Svatý, a zlo, k němuž nás ponouká zlý duch. Je to osobní boj každého z nás. Pokud by snad někdo tvrdil: „Já tohle necítím, já jsem v pohodě, žiju si poklidně, v pokoji...“, řekl bych mu na to: „Ty nejsi v pohodě, jsi znečitlivělý, nemáš ponětí, o co kráčí.“ Častokrát se my křesťané zabýváme mnoha věcmi, které mohou být dobré, ale co se děje uvnitř? Kdo k nim inspiruje? Jaké duchovní sklony sleduješ? Kdo tě vede k tomu, abys to dělal? Náš život je obvykle jako „život na ulici“: kráčíme ulicí života... a když jdeme po ulici, hledíme pouze na věci, které nás právě zajímají, ostatní přehlízíme. **Je důležité poznávat, co se děje v našem nitru.** Je důležité **žít** trochu **uvnitř** a nedovolit, aby naše duše byla cestou, po níž se všichni procházejí. Každý by si měl položit otázku, zda žije jako člověk na ulici, který nijak nereflektuje, co se s ním děje, a zpytovat, zda jeho rozhodnutí pocházejí „od Pána“, nebo jsou diktována naším sobectvím, „děblem“. Ptáte se, jak toho docílit? Na sklonku dne se zastav na dvě, tři minuty a ptej se, **co důležitého se dnes událo v tvém nitru.** Tam bylo trochu nenávisti, jinde jsem trochu pomlouval, tady jsem udělal dobrý skutek... Kdo ti pomáhal v těchto věcech, ať už špatných, nebo dobrých? Položme si tyto otázky, abychom poznávali, co se v našem nitru děje. Stává se totiž, že upovídané duše, jaké máme všichni, sice vědí, co se děje v naší čtvrti, v domě u sousedů, co se však děje v našem nitru, nevíme.

